

előre, bátran törekedni, jó így,
könyörgés földi mása: vers!

Végtére kiderül, hogy szűk a hely,
a fülke ajtajában résnyi csak,
csapódó függönyök és fázó utasok,
kik nem késnek le többé vonatot,

mert ez az utolsó járat, a nulladik
óra ez. Tömeg az állomáson, és ugyanakkor
senki, s a legfurcsább, hogy újak a részletek,
a terelőkoriátok, a világos szögletek,

a hangszóróból ránk irányított csend,
az egész, régtől, mégis ismerős,
akárha jártam volna többször itt.
Gyerekkoromban egy balatoni állomáson?

Vagy később a magyar–román határon?
Ezer lehetőség: Warszawa–Glówna?
Székesfehérváron az éjjeli kusettból
kitekintve láttam ezt a kockát?

A filmet leforgatták, aztán sohasem adták?
Tudásom róla *a priori*?
(Nem szabad róla szólni?)

Benéz egy arc az ablakon és int,
vagy szánakozva ing és teste nincs:
még csak déli fél egy, de már esik
odakint és esteledik.

Somlyó György

SEXTINA-KETTŐS

Már nem temető volt Csak *Temetődomb*
Fűbe süppedt fejfák a fák alatt
Keze először járt két verdeső comb
Között Ahogy a semmiből előront
A gömbvillámpattintott pillanat
S ujján száradt szívárványló maszat

(A versírók ma rühellik a verset
[Isten tudja akkor mért verset írnak]
A *sornak* befellegzett – furcsa szerzet –
Lassan nem marad belőlük csak írmag
Bújtatják mint szándékát a szatír vagy
Mint kétlábúak lábuk közt a szexet)

Ablakon át rájuk bukott a holdfény
S egymásra ők Egymás alatt felett ők
A csillagok közt csillagként kerengők
Míg úgy csillogott mint az égre feljött
Holdvilágban a tó tükrén a holdfény
Tükrös hasán az énből kicsordult én

(Bújtatják mint női blúzon az öltést
Mint nadrágok sliccén cipzárt vagy gombot
Mint gyilkos a szúrt sebbe beletört kést
Mint pénzmosók piszkos titkát a bankok
Mint barlangbejáratát a vakondok
Úgy is mondhatjuk Mint költők a költést)

Ádám-Évaként vacogva futottak
Úgy is nem is mint a kitaszítottak
A nyílt utcán kezük összefonódva
Gyötrött szemérmükön Masaccio-módra
Végül is a vetetlen ágyra rogytak
Paradicsomból a Paradicsomba

(Mint akik az üldözöttet bújtatják
S mint ugyanő majd volt szállásadóját
Mint Éva rejté Úr elől az almát
Mint Nagymenedzser az áfás adóját
Mint dunnák közé kiscsaj a machóját
Mint cica – dolgavégeztével – almát)

Idegen neveddel volt tele szája
Formázta ajka és becézte nyelve
Harapva tépve kilökve lenyelve
Suttogva és sikoltva és kiáltva
Ahogy szüzességét neked kínálta
Mint áldozati húst oltárra vetve

(Mire felfognád a jelen csak emlék
S ha nem lényegülne át a jövőbe
A múlt – sosem lehetne múlt belőle
Így válik mindig-új lété a nemlét
Így költözik a semmi az időbe
Így foszlik nemlettséggé a jelenség)

Ahogy kinyílt – kékszilva magvaválva –
Szája előtt a húsgyümölcs-tekervény
Nem volt többé oly Ariadne-szála
Mely a labirintusból kivezetvén
A jó útra vitte volna Magába
Csuklott mint egy megfejthetetlen rejtvény

(Én vállaltam hogy vállalom e sorra
Sort e feledés szülte újdön-újat
Ahogy borzongva egymáshoz simulnak
S egy a más messziről is átkarolja
Mint közös görcsbe rándulnak az ujjak
Ha férfiméretet vesz női forma)

A hús a hús a minden húsok útján
Csapong s téblábol mind ami nem is lett
Telítés-ürítés üreg és nyúlvány
Egyetemes Elve dicséri Istent
Ahogy *Seint* a *Zeittel* összekutyulván
Teremtüvé ezt a Semmit a Mindent

(A történelem nem az ami történt
Sejtelve sincs miről azt hiszi tudja
Csak ami a millió magába tört lényt
Idegsejtjei zárványába csukja
[Ahogy beletörök tövis az ujjba]
Kiválthatatlan kinként vagy gyönyörként)

(Tornada vagy Nyúlvány)
Hozsánna néktek és megint hozsánna
Sárkánygyíkok Patások és Petések
Ámor és Éva Vének és Zsuzsánna

Kálnay Adél

A VÖLGYBEN

Az az utca már nem létezik, hiába van rajta a város térképén, hiába áll meg most is a hetes busz éppen a törpés ház előtt, ahonnan már fel lehet látni egészen a völgy végéig, hiába jönnek-mennek az emberek, mintha mi sem történt volna. Nem létezik, mert úgy belekapott az idő, ahogy a szél belekap a gyanútlan felhőkbe, és repíti őket kényére-kedvére, hogy végül a kedves, szelíd formájú fehér pamacsokból alakatlan, buta